

DISCIPLINA

J. N. Darby

© GUTE BOTSCHAFT VERLAG,
1990 6340 Dillenburg, Germany P.O.B. 80

Privilegiu al dragostei

Trebuie să ne amintim cine sîntem noi înșine, cînd vorbim despre felul cum trebuie să se facă disciplina. Ea este un lucru nespus de solemn. Cînd mă gîndesc că nu sînt decît un sărman păcătos mîntuit prin har, că stau în picioare numai pentru că sînt primit în Isus Hristos, că în mine însumi sînt un netrebnic, este desigur un lucru înfiorător să iau disciplina în propriile mele mîini. Cine altul decît Dumnezeu poate să judece!... Acesta îmi va fi cel dintîi gînd.

Iată că stau ca un neînsemnat în mijlocul unor persoane iubite de Domnul, pe care eu trebuie să le privesc și să le socotesc mai presus de mine însumi, fiind conștient de propria mea păcătoșenie și nimicnicie înaintea Domnului. Și să vorbesc să fac disciplină! Acesta este un gînd foarte grav și el apasă asupra mea într-un mod neobișnuit. Doar un lucru mă poate scoate din acest sentiment al incapacității mele: posibilitatea de a privi disciplina ca un privilegiu al dragostei.

Cînd dragostea este într-adevăr la lucru, ea este foarte grijulie să-și ajungă ținta. Privește la dragostea care era în Domnul Isus: orice îi stătea în cale. ea mergea mai departe. Umplerea cu dragostea Lui este singurul lucru care poate pe drept să ușureze duhul de simțămîntul unei poziții cu totul false în exercitarea disciplinei. Din clipa în care ies din dragoste, disciplina devine o monstruozitate; și dorința de a face disciplină în alt fel decît pe principiul dragostei dovedește o stare spirituală cu totul rea.

Nu este de ajuns ca regula de purtare să fie potrivită cu dreptatea; trebuie ca ea să fie pusă în lucrare prin dragoste — dragoste activă, care să asigure, oricît ar costa-o, binecuvîntarea sfințeniei în adunare. Nu este vorba de o poziție de superioritate în firea noastră (vezi Matei 23.8-11). Disciplina izvorîită din caracterul unuia care s-ar socoti „stăpîn” nu poate fi recunoscută. Deși mînați de dragostea de a menține ordinea și împinși de o grijă plină de o veghere atentă a unora asupra altora, noi trebuie să ne aducem aminte totdeauna că pînă la urmă, dacă fratele „stă în picioare sau cade, este treaba Stăpînului său” (Romani 14.4). Cu privire la persoana în cauză, numai dragostea trebuie să fie motivul care să ducă la exercitarea acestei discipline.

Ca Stăpîn, Domnul Isus a exercitat disciplina cînd a luat biciul de ștreanguri ca să dea afară din templu pe profanatori (Matei 21; Ioan 2); dar aceasta era o anticipare a unei alte însușiri a lui Hristos, cînd El va face judecata.

Sînt trei feluri de disciplină, pline de mîngîiere cînd sînt văzute ca asociere a individului cu întregul trup și cu Dumnezeu. Și ele sînt de obicei confundate printre creștini.

Voința omului este cea care duce la pierzarea veșnică. Dar în lucrurile lui Dumnezeu nu este nici un loc pentru lucrarea voinței omului; trebuie să lucrezi în dependență de Hristos, călăuzit

de Duhul. Îndată ce un om ascultă de propria sa voință, el este în slujba Diavolului și nu a lui Hristos.

Disciplina frățească

Deși cuvintele de la Matei 18.15-17 sînt uneori citate cu privire la disciplina publică în general, totuși ele nu se aplică, din cîte înțeleg, la aceasta.

Este vorba în versetele acestea de o nedreptate făcută unui frate. Și nu se spune nicidecum, privitor la cel care a făcut răul, ca biserica să-l dea afară; ci „să fie pentru tine ca un păgîn și ca un vameș”. S-ar putea să fie cazul mai pe urmă ca și biserica să-l considere tot așa, dar nu din acest punct de vedere este arătată disciplina aici. Se spune numai: „Să fie pentru tine”... tu să nu mai ai a face cu el.

Aceasta presupune cazul unei nedreptăți făcute unei persoane. Este la fel ca în cazul jertfei pentru vină, cînd se spune: „Cînd cineva va păcătui și se va purta cu necredincioșie față de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredințat lui... sau va înșela pe aproapele lui...” (toate lucrurile făcute împotriva poruncilor lui Dumnezeu și cele care nu trebuiau făcute erau păcate și de aceea era necesară jertfa pentru păcat; dar erau călcări de lege împotriva unei persoane, nedreptăți făcute aproapelui, abuzuri ale încrederii sau ceva asemănător, și pentru acestea era nevoie de jertfa pentru vină. Vezi cele dintîi 7 versete din Leviticul 6). Este suveranitatea harului să ierte chiar „de șaptezeci de ori cîte șapte”; dar „să mustri pe aproapele tău, ca să nu te încarci cu un păcat din cauza lui” (Leviticul 19.17) sau, potrivit originalului, „să nu suferi păcatul în el”.

O persoană a greșit împotriva mea; cum trebuie eu să mă port? Am să alerg nu la disciplina părintească, nici la disciplina Fiului asupra casei Sale; ci, lucrînd față de el în dragostea frățească, merg și îi spun: „Frate, mi-ai făcut o nedreptate”... Așa este, înainte de toate, această mustrare față de fratele tău; însăși calea ei este de așa fel încît nu poți ieși afară din limitele harului. După ce am făcut cel dintîi pas, dacă el nu mă va asculta, voi lua cu mine încă unul sau doi, „pentru ca orice cuvînt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori” (Matei 18.16). Dacă nici acest mijloc nu reușește, apoi îl voi spune adunării. Si dacă fratele refuză să asculte de adunare, „să fie pentru tine”...

Ni se spune aici despre desfășurarea purtării individuale, iar rezultatul este poziția individuală față de altul. S-ar putea să vină cazul respectiv sub disciplina adunării, dar nu este numai decît necesar. Eu mă duc, sperînd să cîștig pe fratele meu, să se pocăiască, să-l pun din nou într-o legătură normală de părtășie cu mine și cu Dumnezeu (cînd este lipsă în dragostea frățească, ea afectează hotărît părtășia cu Tatăl). Dacă fratele meu este cîștigat, eu nu merg mai

departe; trebuie ca niciodată să nu apară ceva pe buzele mele în privința aceasta. Greșeala lui trebuie să fie dată uitării, iar adunarea nu va ști nimic despre ea și nici alte persoane, ci numai noi doi. Dacă încercarea mea frățască nu reușește, voi lucra apoi cu scopul și dorința de a-l ridica pe fratele meu și de a-l restabili în bucuria părtășiei cu toți.

Disciplina părintească

În ceea ce privește disciplina părintească, ea este mai ales un privilegiu individual al harului. Mă îndoiesc că un caz tratat în felul acesta ar putea ajunge în grija tuturor creștinilor; este vorba mai degrabă de o îngrijire individuală. Nu concep ca biserica să ia locul unui părinte. Ideea de superioritate este reală, într-un anumit sens; există deosebiri în har, ca și în daruri. Dacă eu aș fi mai duhovnicesc, eu ar trebui să mă duc să ridic pe fratele meu (Galateni 6.1). Dar atunci, aceasta este o lucrare individuală în har, nu este disciplina bisericii. Este important să avem aceste lucruri clare, în așa fel încât, dacă cineva este gata să fie adus la cunoștința a doi sau trei, energia individuală să nu fie deloc restrânsă, ci să rămână întreagă și la locul ei. Duhul Sfânt trebuie să-și aibă toată libertatea. Putem presupune un caz când o persoană avea să meargă și să mustre pe alții, ca Timotei: „Mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea” (2 Timotei 4.2). Aceasta înseamnă disciplină; dar biserica nu are a face cu ea, căci este o lucrare individuală.

Dar biserica poate fi nevoită să exercite disciplina, cum a făcut în cazul corintenilor (1 Corinteni 5). Corinteni nici nu erau pregătiți să facă disciplină; dar apostolul insista ca ei s-o facă. Când disciplina este individuală, ea se face prin puterea Duhului, în slujirea harului și adevărului, și astfel se face de la un suflet la altul; și atunci biserica nu este deloc amestecată în această lucrare. Este o mare greșeală să faci din disciplina adunării singura disciplină. Ar fi cel mai îngrozitor lucru să fii obligat să aduci orice rău la cunoștința tuturor. Nu este nicidecum intenția dragostei să dezvăluie răul în public: dragostea suferă (acoperă) toate (1 Corinteni 13.7). Dacă vede pe un frate păcătuiind cu un păcat care nu duce la moarte, ea merge și se roagă pentru el; și păcatul poate nu va ajunge deloc o problemă a disciplinei adunării.

Cred că niciodată nu este vreun caz de disciplină a bisericii, care să nu fie o rușinare a întregului trup. Scriind corintenilor, Pavel spune: „și nu v-ați mîhnit mai degrabă” (nu v-ați jelit, nu v-ați îndoliat). Ei toți erau socotiți una cu cel care păcătuisese. Ca de o durere a trupului omenesc, așa vorbește el, ca de o boală a întregului trup, a întregii condiții. Adunarea nu este niciodată pregătită sau în stare să exercite disciplina, dacă nu s-a identificat mai întâi ea însăși cu păcatul individului. Dacă nu procedează în felul acesta, adunarea ia o formă de judecător,

iar disciplina nu va fi o slujbă a harului lui Hristos. Si Hristos încă nu Și-a luat locul deplin de Judecător. Îndată ce biserica ajunge să spună: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe”, ea s-a depărtat cu totul de poziția în care trebuie să rămână; atunci ea a uitat caracterul ei preoțesc, care în timpul dispensației actuale este un caracter de har.

Care este caracterul îngrijirii și disciplinei părintești? În ce fel face un tată acest lucru? Oare nu pentru că el este tată? El nu este în aceeași poziție ca cel care este copil. Acesta este principiul acestei discipline. Este cineva mai înaintat în har și înțelepciune; el vede pe un altul mergînd greșit și se duce și îi spune: „Am fost și eu pe aici — de aceea te rog mult să nu mergi și să nu faci așa și așa”. Îl imploră și îi înfățișează împrejurările în dragoste; totuși, în caz de împotrivire, mustrarea poate să se dovedească folositoare. Tatăl poate să arate toată îngăduința pentru slăbiciunea și lipsa de experiență, ca unul care a trecut și el însuși pe aici. Pe cît se poate, să te faci slujitorul altora, deși principiul tatălui trebuie să fie menținut; și el este un principiu de superioritate personală, însă însoțită de har.

Nici o considerație omenească să nu mă împiedice să rămîn la acest privilegiu personal, care poate să spună: „Chiar dacă vă iubesc mai mult, pot să fiu iubit cu atît mai puțin”. Ea se revarsă din dragostea părintească și mă conduce la un altul ca să nu-l las să continue pe o cale greșită, și aceasta din dragoste. Nu este cazul vreunei greșeli împotriva mea, ci cazul unei umblări sau purtări împotriva poziției lui de copil. Greșim în această privință, din cauză că nu ne place să trecem prin suferința și necazul pe care ni l-ar aduce o astfel de comportare. Dacă un sfînt este prins în vreo greșală, el este o oaie a lui Hristos; și eu sînt dator, pe orice cale posibilă, să caut să-l ajut să iasă din impas. El ar putea spune: „Ce treabă ai tu să te amesteci?” sau altceva asemănător. Dar eu trebuie să mă duc și, dacă este nevoie, să-i stau eu însumi la picioare, în așa fel ca să-l scot afară din cursa în care se găsește, chiar dacă nu m-ar mai suferi din această cauză. Aceasta cere un duh de har și căutarea de a purta pe propriul tău suflet toată povara fratelui.

Disciplina lui Hristos

Celălalt fel de disciplină este cea a lui Hristos ca Fiu „peste casa Sa”. Cazul lui Iuda este de o semnificație deosebită aici. Întotdeauna cînd este viață spirituală în trup, răul nu va putea continua mult timp; este cu neputință ca fățarnicia sau orice altă nelegiuire să dureze mult, cînd există viață spirituală. În cazul lui Iuda, harul personal al Domnului a biruit: și totdeauna va fi așa. Cea mai urîță manifestare a răului era împotriva acestui har: „Cel care mănîncă pîine cu Mine și-a ridicat călcîiul împotriva Mea”... Deci, primind bucățița” (harul s-a dovedit deplin cînd răul s-a arătat a fi împotriva Lui însuși), „Iuda a ieșit afară îndată” (Ioan 13.18,30).

Această disciplină nu se aplică decît răului evident, ea nu merge mai departe. De aceea îi vedem pe ucenici întrebîndu-se unii pe alții ce însemnau cuvintele Domnului Isus. Înainte ca răul să se fi săvîrșit, el nu putea să atingă conștiința adunării. Disciplina părintească se dovedește folositoare atunci cînd nimic nu este dat pe față, pentru că este un rău ascuns, care poate că va fi dat pe față după mult timp, în caz de neîndreptare. Ca frate cu experiență în părăția cu Domnul, dacă văd pe unul mai tînăr în pericol, eu trebuie să lucrez în grija părintească și să-i vorbesc. Dar acesta este un lucru cu totul deosebit de disciplina adunării.

În clipa în care exercit o disciplină părintească, se presupune o comuniune în mine însumi cu Dumnezeu în privința aceluia lucru, îmi dau seama că ce se lucrează în fratele meu poate să-l ducă la rău. Priceperea pe care o am prin experiența mea duhovnicească îmi dă dreptul și mă conduce să mă port cu o dragoste plină de credincioșie față de el, deși poate fără vreo capacitate de a explica vreunei ființe omenești ce fac.

Amestecarea acestor trei lucruri: muștrarea individuală, disciplina de tată cu o deosebită grijă părintească și disciplina lui Hristos „ca Fiu peste casa Sa”, adică disciplina adunării, a condus la tot felul de încurcături din cele mai triste.

Disciplina este pentru cei dinăuntru

Disciplina trebuie să urmărească în totul să împiedice înlăturarea sau darea afară din adunare a unei persoane. Nouă din zece trebuie să fie cazuri de disciplină individuală.

Cînd se ajunge la întrebarea dacă este cazul să se facă disciplina „Fiului peste casa Sa”, adunarea n-ar trebui niciodată să înceapă ceva decît într-un duh de identificare cu acea persoană în mărturisirea păcatului și a rușinii comune care a venit peste toți. Astfel această disciplină nu s-ar prezenta ca un tribunal judecătoresc, ci ca o rușine a întregii adunări. Cei duhovnicești ar curăți adunarea de fătarnicie, de necurăție și de orice lucru nedemn, fără să arate vreun aspect de tribunal. Nu poate fi ceva mai detestabil în casa lui Dumnezeu, decît arătarea acestui aspect.

Dacă în vreuna din casele noastre s-ar întîmpla ceva necinstit și rușinos, ne-am simți noi cu totul nepăsători, ca și cum nu ne-ar atinge și pe noi? Dacă s-ar putea ca un fiu netrebnic să trebuiască să fie dat afară pentru binele altora — căci nu poate fi îndreptat și ar strica toată familia — ce trebuie făcut atunci? Este nevoie să-i spui: „Nu te mai pot ține aici; să nu se strice și ceilalți prin obiceiurile și felul tău de a fi”. N-ar fi totuși un plîns și un doliu, o mare părere de rău, o rușine și o dezonorare pentru toată familia? Nici unuia nu i-ar place să vorbească despre un astfel de subiect. Și alții s-ar retine să vorbească despre el, ca să menajeze sentimentele; numele lui nici n-ar fi amintit. În casa Fiului, cît de detestabilă ar fi darea afară!

Ce rușine comună, ce durere, ce amar! Nu este nimic mai neplăcut lui Dumnezeu ca un proces judecătoresc.

Biserica este într-adevăr afundată în stricăciune și în defecte; dar tocmai acest lucru ar trebui să-i facă pe sfinți să fie mai grijulii să mențină răspunderea personală a celor care au un dar de păstor. Nu mă rog pentru nimic mai mult ca pentru slujba păstorilor. Ce înțeleg prin păstor este o persoană care poartă întregul necaz, grija, nenorocirea și păcatul altuia pe propriul său suflet, se duce la Dumnezeu cu ele și ia de la Dumnezeu ce îi face cunoscut El, înainte de a merge la acel frate.

Este un alt lucru foarte clar de observat. Rezultatul disciplinei ar putea fi darea afară. Dar dacă se ajunge vreodată la un astfel de act colectiv de judecată, disciplina sa sfârșește în clipa în care persoana este dată afară, și se sfârșește complet. „Nu judecați voi pe cei dinăuntru? Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu" (1 Corinteni 5.12,13).

Disciplina urmărește restabilirea

Orice disciplină, pînă la cea din urmă încercare, lucrează în vederea restabilirii. Actul de dare afară, de înlăturare, nu este propriu-zis disciplină, ci arătarea că disciplina nu își are roade și că ea s-a sfîrșit. A da afară înseamnă a spune: Adunarea nu mai poate face nimic pentru acest om.

În ce privește întrebarea dacă toți trebuie să fie de acord în cazul disciplinei bisericii, trebuie să ne amintim că este vorba de disciplina pe care Fiul o face în casa Sa. În cazul din Corint era acțiunea directă a lui Pavel în puterea apostolică în adunare, și nu acțiunea bisericii. Adunare cu pretenția că ar avea dreptul să facă disciplină! Nu se poate concepe un lucru mai urîcios; înseamnă a schimba familia lui Dumnezeu într-un tribunal de judecată!

Presupuneți cazul unui tată care gîndește să dea afară din casă pe un fiu netrebnic și ceilalți copii ai familiei ar spune: „Noi avem dreptul să-l ajutăm pe tatăl nostru să izgonească din casă pe fratele nostru". Ce îngrozitor lucru! Îl vedem pe apostol obligînd pe corinteni să facă disciplină, cînd ei nu erau deloc dispuși s-o facă. El le spune: „Este păcat între voi și voi nu v-ați mîhnit (nu v-ați îndoliat) pentru ca cel care a făcut această faptă să poată fi dat afară din mijlocul vostru (el îi face să înțeleagă că păcatul este al lor, ca și al acelui om); și acum, dați afară din mijlocul vostru pe răul acela!" Biserica nu este niciodată în stare să exercite disciplina, pînă cînd păcatul individului nu ajunge să fie recunoscut ca păcat al bisericii.

Sînt aceste cuvinte: „Pe cei care păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică" (1 Timotei 5.20); „fraților, chiar dacă un om ar fi prins de vreo greșală, voi care sînteți duhovnicești să-l îndreptați" (Galateni 6.1) și altele asemănătoare. Dar dacă răul s-a mărit în

așa fel încât să ceară să fie înlăturat, în loc ca adunarea să aibă dreptul să dea afară, ea este obligată să procedeze așa. Sfinții trebuiau să arate că ei erau curați în această privință. Și acest act îi obliga pe acești oameni să ajungă la recunoașterea stării lor, să se rușineze de ei înșiși — ei se despart de omul acela — și cel vinovat este părăsit în rușinea păcatului lui (vezi 2 Corinteni 2 și 7).

Aceasta este calea pe care apostolul îi obligă să exercite disciplina. Conștiința întregii adunări era obligată să se curățească de orice vină colectivă. Si ce frământare s-a făcut!

Aceasta este, gîndesc, puterea cuvintelor: „Dar cui iertati voi, iert si eu. Căci si eu, ce am iertat — dacă am iertat ceva — am făcut-o pentru voi, în persoana lui Hristos, ca să nu lăsăm pe Satan să aibă un câștig de la noi; căci nu sîntem în neștiință despre planurile lui” (2 Corinteni 2.10,11). Fapta pe care Diavolul căuta s-o facă era aceasta: apostolul insistînd asupra înlăturării celui rău (1 Corinteni 5.3- 5), adunării nu-i plăcea să facă acest lucru. Apostolul îi obligă; atunci ei fac lucrul acesta într-un mod judecătoresc, neinteresîndu-se să primească înapoi pe cel vinovat (2 Corinteni 2.6,7). De aceea Pavel vrea ca ei să fie de acord cu el și în primirea înapoi a celui vinovat: „Pe cel pe care îl iertați voi...” Planul Satanei era să introducă răul și să-i facă să fie nepăsători în privința lui, iar după aceea să se arate ca niște judecători; și la urmă să facă din aceasta o cauză de despărțire în compătimire între apostol și adunarea sfinților din Corint. Pavel se identifică pe sine cu întreaga adunare, mai întîi silindu-i să se curățească ei înșiși și apoi îngrijind ca ei să-l primească înapoi pe acela, încît să fie unitate perfectă între el și ei. El stă alături de ei și îi asociază cu sine în toate; și astfel, atît în înlăturare cît și în reprimire, el îi are alături. În cazul în care conștiința adunării nu crește pînă la nivelul acțiunii ei, pînă la punctul de a se curăți ea însăși prin actul înlăturării, nu știu la ce ar mai fi bun lucrul acesta. Doar ar face din frați niște fățarnici.

Casa trebuie ținută curată. Grija părintească asupra familiei este un lucru, iar grija Fiului „peste casa Sa” este alt lucru. Fiul încredințează pe ucenici în grija Tatălui (Ioan 17), dar acesta este un lucru deosebit de a avea casa în rînduială. În Ioan 15 El spune: „Eu sînt vița”, „voi sînteți mlădițele”, „Tatăl Meu este viticultorul”. Tatăl curăță mlădițele, ca ele să poată aduce mai multă roadă. Dar în cazul disciplinei Fiului peste casa Sa, nu este vorba de un individ, ci de casa întreagă care trebuie ținută curată. „Dacă ne judecăm singuri, nu vom fi judecați”.

Sînt prin urmare trei feluri de disciplină:

1. Disciplina părtășiei frățești. Aici mă port ca o persoană nedreptățită, dar trebuie să fiu cu har.

2. Disciplina grijii părintești — părintele aplicînd-o cu bunătatea și delicatețea dragos-tei față de un copil care greșește.

3. Disciplina Fiului peste casa Sa. Aici avem să ne purtăm cu răspunderea de a ține casa curată. Aici fiecare personal trebuie să aibă o conștiință în armonie cu felul de a fi al casei în care se află; nu numai a individului, ci a casei, a trupului. Este conștiința cu care trupul trebuie să lucreze. Efectul poate fi, din fericire, ca persoana să fie restabilă; dar, acesta ar fi un har deosebit, totuși nu acesta este scopul principal al disciplinei. Când ajungi la acest punct, este ceva mai mult decât restabilirea unei persoane; este răspunderea de a ține casa curată și conștiința tuturor este pusă la probă. Iar aceasta poate uneori să dea loc unei mari frământări.

Mîncarea jertfei pentru păcat

În ceea ce privește felul în care disciplinarea trebuie să se desfășoare, duhul care este necesar să ne călăuzească este cel al unei inimi de preot; și este scris că preoții mîncău jertfa pentru păcat (literal: păcatul) într-un loc sfînt (Leviticul 10). Nu pot să gîndesc că vreo persoană sau un grup de creștini ar putea să facă disciplină fără să simtă puterea răului și a păcatului înaintea lui Dumnezeu, ca și cum ar fi săvîrsit chiar de ei înșiși. În cazul acesta, ei lucrează ca unii care au nevoie ei înșiși să se curătească. Toată comportarea va fi ca pentru un rău evident.

Ce caracter are Isus acum? Cel al slujbei de preot. Și noi sîntem uniți cu El. Dacă ar fi în adunare mai mult din mijlocirea preotească, din mîncarea jertfei pentru păcat în locul sfînt, n-ar exista un astfel de lucru atît de dezgustător încît biserica să pretindă să fie un tribunal judecătoresc.

Presupuneți cazul unei familii în care un frate a săvîrșit o faptă rușinoasă; n-ar fi un amar și o suferință pentru întreaga familie? Cîtă frământare și durere ar avea loc în inimă! Și nu mănîncă Hristos din jertfa pentru păcat? Nu simte El necazul? Nu Se încarcă El însuși cu el? El este Capul trupului Său, al bisericii. Nu este El rănit și îndurerat în unul din mădulare? Da, este!

Dacă este cazul unei muștrări personale făcute unui frate pentru o greșeală, eu nu sînt în stare să-l dojenesc, pînă ce sufletul meu nu a trecut printr-o lucrare de preot, ca să mă port ca și cum și eu însumi aș fi fost în păcat împreună cu el. Cum lucrează Hristos? El poartă păcatul pe inima Sa și mijlocește pentru ca să poată veni harul care îl va îndrepta. Tot așa și cu copilul lui Dumnezeu: el poartă păcatele pe propria sa inimă în prezența lui Dumnezeu; el mijlocește înaintea Tatălui ca un preot, pentru ca dezonoarea făcută trupului lui Hristos, al cărui mădular este și el, să fie înlăturată.

Acesta cred că este spiritul în care trebuie să se facă disciplina. Dar aici noi greșim, nu folosim harul de a mînca jertfa pentru păcat.

Cînd apelez la acțiunea adunării, acolo găsesc ceva mai mult: ea trebuie să se umilească pînă ce ea însăși va fi curățită. Aceasta este pentru mine puterea cuvintelor: „Și nu v-ați mîhni", nu v-ați îndoliat! Nu era în Corint viață duhovnicească îndeajuns ca să poată lua și purta păcatul. Voi trebuia să vă întristați, să aveți inimile zdrobite și un duh zdrobit, ca un astfel de rău să fie înlăturat, ocupîndu-vă de curățirea casei lui Hristos — în felul acesta le vorbea apostolul.

O altă parte a slujbei preotului este să facă deosebire între ce este curat și ce este necurat. Preoții nu trebuiau să bea vin, nici altă băutură tare, ca să poată rămîne într-o stare de spirit potrivită și, la slujba de la templu, să fie în stare să facă deosebire între ce este rău și ce nu este. Și acest lucru este mereu adevărat. Noi trebuie să avem ca scop al nostru, scopul lui Dumnezeu, în tratarea răului. Trebuie să fie comuniune de gîndire între noi și Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu este locul unde trebuie să se arate rînduiala lui Dumnezeu. Dacă este spus că „din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă pe cap un semn al autorității asupra ei" (1 Corinteni 11.10), aceasta este arătarea în afară a rînduiei lui Dumnezeu. Nu trebuie să fie îngăduit în casă ceva la care îngerii nu ar putea privi cu aprobare. Dar acum totul este într-o ruină completă. Slava deplină a casei va fi arătată cînd Hristos va veni în slavă și nicidecum pînă atunci. Totuși noi trebuie să dorim cel puțin ca, în măsura în care este cu putință, prin puterea Duhului Sfînt să fie asemănare în duh și în felul de a fi cu ce se va arăta în viitor.

Privilegiul celor doi sau trei

Cînd Israel s-a întors din robie, după ce Lo-Ami fusese scris peste ei, slava se depărtase de casă, iar manifestarea publică a prezenței lui Dumnezeu se duse, totuși Neemia și Ezra nu căutau să lucreze mai puțin decît potrivit gîndului lui Dumnezeu. Așa este și situația noastră în prezent. Noi am fost totdeauna o rămășiță, noi am început la sfîrșit. Dar noi avem acum ce ei nu aveau: „Acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor" (Matei 18.20). Dacă întregul sistem exterior a eșuat, mă întorc la un principiu binecunoscut și neschimbător, de care depinde totul. Lucrul din care izvorăsc toate, de care Hristos a legat nu numai Numele Său, dar și disciplina Sa, puterea de a lega și a dezlega, este tocmai strîngerea laolaltă a celor „doi sau trei". Aceasta este cea mai mare mîngîiere posibilă. Acest principiu măreț rămîne adevărat în mijlocul întregii decăderi.

Dacă citim la Ioan 20.22,23, găsim că atunci cînd i-a trimis pe ucenici, Domnul Isus a suflat peste ei și le-a zis: „Primiți Duh Sfînt. Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute". Aici nu este nimic asemănător cu un sistem bisericesc, ci este puterea Duhului Sfînt în înțelegerea duhovnicească a ucenicilor, care sînt trimiși de Hristos și

lucrează în Numele Lui. Disciplina este o problemă a puterii Duhului. Dacă ceea ce este de făcut, nu este făcut în puterea Duhului Sfânt, nu este nimic.

În principiu, ce a fost necesar s-a spus. Nu văd vreo deosebire, fie că disciplina ar fi în mâinile rămășiței sau ale oricui altuia. Altfel am căpăta foarte curînd caracterul unui tribunal judecătoresc — niște păcătoși judecînd pe alți păcătoși! Disciplina este întîi de toate o problemă pentru care este nevoie de lucrarea Duhului Sfânt în casa lui Dumnezeu. Unanimitatea este o unanimitate în a avea cugetele mîhnite și obligate să facă disciplină. Este groaznic să auzi pe niște păcătoși vorbind să judece pe alți păcătoși; dar este un lucru binecuvîntat să-i vezi frămîntați în cuget cînd păcatul se ivește între ei. Si aceasta trebuie să se facă în har. Nu mai îndrăznesc, cînd sînt păstrat în har, decît să mă judec pe mine însumi. „Nu judecați, ca să nu fiți judecați; căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsurați, vi se va măsura” (Matei 7.1,2). Dacă mergem să facem judecată, trebuie să știm acest lucru.

Inima de păstor

În ce privește greutatea pe care o simt sfinții cînd se adună și nu au printre ei păstori, rugăciunea mea este ca Dumnezeu să ridice păstori. Dar cred că acolo unde frații se adună și merg împreună pe principii frățești, dacă rămîn în poziția lor și nu ajung un sistem, ei vor fi tot atît de fericiți ca și alții în împrejurări diferite. Un lucru pentru care mă rog, pentru că iubesc turma Domnului, este ca El să ridice păstori. Nu cunosc ceva personal mai apropiat de comuniunea cu Domnul și așa de binecuvîntat cum este de a paște oile Domnului, turma Domnului. Dar ea este turma Domnului. Nu mă gîndesc nicidecum la un pastor și turma lui; acesta ar schimba întregul aspect al lucrurilor. Cînd se înțelege că este turma Domnului și omul trebuie să îngrijească de ea, ce gînduri pline de răspundere, ce purtare, ce rîvnă, ce atenție! Nu văd nimic altceva mai sublim. „Mă iubești?... Paste mielusei Mei! Paste oile Mele!” Nu cunosc ceva asemănător pe pămînt — purtarea de grijă a inimii unui adevărat păstor, a unei inimi care poartă povara întreagă de necazuri și griji pentru fiecare suflet în parte și tratarea cu Dumnezeu a tuturor acestor probleme. Cred că aceasta este cea mai fericită, cea mai binecuvîntată comuniune care poate exista în lume.

Dar să nu gîndim că „Marele Păstor” n-ar putea îngriji de propriile Sale oi, din cauză că n-ar fi păstori printre cei credincioși. Dacă sînt frați care se adună împreună și depind numai de Domnul, dacă ei nu pretind că ar fi ceea ce nu sînt, chiar dacă nu ar fi păstori printre ei, totuși ei n-ar fi în pericol. Ei ar avea îngrijirea perfectă a Bunului Păstor. Nu trebuie să socotim că Dumnezeu ar fi de vină pentru lipsurile noastre, ca și cum El n-ar îngriji de noi. Dar din clipa

în care se duce puterea Duhului, vine puterea firii păcătoase.

Tolerarea răului și unitatea trupului

A spune că cel credincios trebuie să se despartă de lume și de corupția eclesiastică și în același timp a spune că adunarea nu este pătată printr-un păcat cunoscut și că cei credincioși trebuie să recunoască o astfel de adunare — toate acestea sînt cuvinte cu totul greșite. Apostolul Pavel spune: „înlăturați din mijlocul vostru pe răul acela!” În caz contrar, nu rămîne decît să te desparți de o astfel de biserică, adică să-i tăgăduiești cu totul caracterul de biserică.

Presupuneți că o adunare ca cea din Corint a dat afară pe cel rău, iar o altă adunare l-ar primi. Aceasta din urmă n-ar tăgădui ea caracterul de adunare al celei dintîi? Ar tăgădui lucrarea Duhului Sfînt în adunare. Dacă o persoană înlăturată din Corint ar fi fost primită în Efes, atunci adunarea din Efes ar tăgădui lucrarea Duhului Sfînt în Corint sau ar tăgădui autoritatea Duhului Sfînt și a lui Hristos. Adunările erau recunoscute pentru că fiecare dintre ele, în localitatea ei, lucra sub dependența Domnului Hristos și prin Duhul Sfînt. Și orice adunare este recunoscută pentru că în ea se lucrează prin Duhul Sfînt, sub autoritatea Domnului Hristos.

Celor din Corint li se spune de către apostol: „Ați arătat că ați fost curați în lucrul acela”. Dar dacă ei ar fi tolerat răul, n-ar fi fost curați. Adunarea n-ar fi fost o plămădeală nouă și ei n-ar fi fost curați, dacă ar fi acceptat în mijlocul lor principiul toleranței răului.

Nu trebuie să recunosc ca reprezentînd trupul lui Hristos sau ca adunare care acționează în Numele lui Hristos, o adunare în care păcatul este tolerat. Trupul lui Hristos este sfînt. Dacă un păcătos sau un fățarnic s-a strecurat în adunare, acesta este un fapt pe care toți îl admitem. Dar dacă o colectivitate admite păcatul sau tolerează pe păcătoși, încetează de a fi o manifestare a trupului lui Hristos.

A separa ce este curat de ce este necurat este unul din atributele de preot. Cînd avem a face cu răul, trebuie să avem comuniune de gînduri și de vederi cu Dumnezeu. Casa Lui este locul în care se arată rînduiala lui Dumnezeu.

Cea dintîi epistolă către Corinteni este adresată tuturor credincioșilor din orice loc. De aceea, dacă cineva era înlăturat din adunarea din Corint, el era „afară”, adică afară din Biserica lui Dumnezeu; nu era înlăturat din trupul lui Hristos, ci din adunarea de pe pămînt. Este cu neputință să citești această epistolă fără să vezi că ce s-a făcut de apostol și de adunarea din Corint era un fapt valabil pentru toți credincioșii de pe pămînt. A pretinde că cel dat afară era numai în afara acelei adunări locale este o interpretare foarte periculoasă.

Ideea de a fi membru al unei anumite adunări este cu totul necunoscută Scripturii. Nimeni

nu se gîdea că în Antiohia puteau fi primiți cei dintre neamuri, iar în Ierusalim n-ar fi fost primiți. Situația din Faptele Apostolilor 15 este o dovadă că Biserica nu se gîdea deloc la o atitudine de independență între adunările locale. Lucrarea Duhului Sfînt se exercita și se exercită întotdeauna în unitatea trupului. Disciplina rinduită de apostol în Corint privea totodată și întreaga Biserică.

A ignora adevărul este un lucru, și în multe feluri aceasta este partea noastră comună; a te împotrivi adevărului este cu totul un alt lucru.

Se mai pretinde că Biserica este acum într-o stare atît de ruînată, încît rînduiala Scripturii (în legătură cu unitatea trupului) nu poate fi menținută. Cei care spun așa ar trebui să mărturisească, dacă vor să fie cinstiți, că ar căuta o rînduială nescripturistică sau mai degrabă dezordinea. Dar, dacă ce afirmă ei ar fi adevărat, ar fi cu neputință să te aduni ca să frîngi pîinea, decît numai în contradicție evidentă cu Cuvîntul lui Dumnezeu; căci Scriptura spune că noi toți „sîntem un singur trup, căci toți luăm parte dintr-o singură pîine". Noi mărturisim că sîntem un singur trup, ori de cîte ori frîngem pîinea.

Cuprinsul

Privilegiu al dragostei

Disciplina frățească

Disciplina părintească

Disciplina lui Hristos

Disciplina este pentru cei dinăuntru

Disciplina urmărește restabilirea

Mîncarea jertfei pentru păcat

Privilegiul celor doi sau trei

Inima de păstor

Tolerarea răului și unitatea trupului